

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 6 lipca 2006 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank te Amsterdam, Niderlandy) — J. J. Kersbergen-Lap, D. Dams-Schipper przeciwko Raad van Bestuur van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen

(Sprawa C-154/05) ⁽¹⁾

(Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 4 ust. 2a i art. 10a, jak również załącznik IIa — Specjalne świadczenia nieskładkowe — Świadczenia niderlandzkie dla młodych osób niepełnosprawnych — Brak możliwości przenoszenia)

(2006/C 212/13)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank te Amsterdam

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: J. J. Kersbergen-Lap, D. Dams-Schipper

Strona pozwana: Raad van Bestuur van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym - Rechtbank te Amsterdam - Wykładnia art. 4 ust. 2a i art. 10a oraz załącznika IIa do rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, str. 2) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1247/92 z dnia 30 kwietnia 1992 r. (Dz.U. L 136, str. 1) - Specjalne świadczenia nieskładkowe - System koordynacji, o którym mowa w art. 10a rozporządzenia nr 1408/71 - Zakres stosowania - Kwestia włączenia świadczenia dla młodych osób niepełnosprawnych, wymienionego w załączniku IIa do rozporządzenia nr 1408/71 - Świadczenie-obiorycy, którzy nie zamieszkują na terytorium Niderlandów

Sentencja

Świadczenie przysługujące na podstawie ustawy niderlandzkiej z dnia 24 kwietnia 1997 r. o ubezpieczeniu młodych osób niepełnosprawnych w razie niezdolności do pracy (Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicaptten) należy uznać za specjalne świadczenie nieskładkowe w rozumieniu art. 4 ust. 2a rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie w brzmieniu zmienionym i zaktualizowanym rozporządzeniem Rady

(WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem Rady (WE) nr 307/1999 z dnia 8 lutego 1999 r., a zatem jedynie zasada koordynacji zawarta w art. 10a tego rozporządzenia powinna znaleźć zastosowanie, a wspomniane świadczenie może przysługiwać tylko osobom zamieszkującym na terytorium Niderlandów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 25.06.2005 r.

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości (pierwsza izba) z dnia 6 czerwca 2006 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) — Talacre Beach Caravan Sales Ltd przeciwko Commissioners of Customs & Excise

(Sprawa C-251/05) ⁽¹⁾

(Szósta dyrektywa — Artykuł 28 — Zwolnienie dające prawo do zwrotu zapłaconego podatku — Sprzedaż towarów opodatkowanych według stawki zerowej wyposażonych w towary opodatkowane według stawki zwykłej — Przyczepy kempingowe — Jedna dostawa)

(2006/C 212/14)

Język postępowania: angielski

Oznaczenie sądu krajowego:

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym:

Strona wnosząca odwołanie: Talacre Beach Caravan Sales Ltd

Strona pozwana: Commissioners of Customs & Excise

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Wykładnia art. 28 ust. 2 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1) — sprzedaż towarów opodatkowanych według stawki zerowej (przyczepy kempingowe) wyposażonych w towary opodatkowane według stawki zwykłej — Kryteria stosowane przy ustaleniu czy dla celów podatku VAT transakcję należy zakwalifikować jako jedną dostawę

Sentencja:

Okoliczność, iż określone towary stanowią przedmiot jednej dostawy, która z jednej strony obejmuje towar główny objęty przez ustawodawstwo danego państwa członkowskiego zwolnieniem dającym prawo do zwrotu zapłaconego podatku w rozumieniu art. 28 ust. 2 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych—wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoczona podstawa wymiaru podatku, zmiennej dyrektywą Rady 92/77/EWG z dnia 19 października 1992 r. uzupełniającą wspólny system podatku od wartości dodanej i zmieniającą dyrektywę 77/388/EWG (zbliżanie stawek VAT), oraz z drugiej strony towary wyłączone przez to ustawodawstwo z zakresu zastosowania tego zwolnienia, nie stoi na przeszkodzie temu, aby dane państwo członkowskie pobierało podatek VAT od dostawy towarów wyłączonych według stawki zwykłej.

(¹) Dz.U. C 205, z 20.8.2005.

Odwołanie wniesione w dniu 29 maja 2006 r. przez Develey Holding GmbH & Co. Beteiligungs KG od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie T-129/04 Develey Holding GmbH & Co. Beteiligungs KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa C-238/06 P)

(2006/C 212/15)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Develey Holding GmbH & Co. Beteiligungs KG (Przedstawiciel: adwokat H. Kunz-Hallstein)

Uczestnik postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie T-129/04 (¹),
- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej pozwanego z dnia 20 stycznia 2004 r. (sprawa R 367/2003-2) lub

— posiłkowo przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania,

— obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie uzasadnia odwołanie od wspomnianego wyroku w sposób następujący:

1. Zgodnie z ogólną i uznaną również w odniesieniu do postępowania przed Trybunałem teorią prawa podstawowe zasady dotyczące ciężaru dowodu wymagają, by osoba, która powołuje się na daną normę prawną, dowiodła spełnienia przesłanek stosowania tej normy. Dotyczy to w szczególności powoływania się na odstępstwa, które zgodnie z orzecznictwem Trybunału zawsze należy interpretować zawężająco. Ponieważ odmawiając rejestracji, Urząd powołał się na odstępstwo, był on zobowiązany wykazać zaistnienie okoliczności uzasadniających zastosowanie odstępstwa.
2. W niniejszym przypadku mamy nie tylko do czynienia z wcześniejszą krajową rejestracją, ale dodatkowo z wcześniejszą krajową rejestracją w państwie członkowskim zarówno Unii Europejskiej, jak i konwencji paryskiej w rozumieniu art. 6 quinquies część A konwencji, której ochrony można odmówić wyłącznie na podstawie przewidywanego odstępstwa uregulowania art. 6 quinquies część B konwencji. Przewidziany w art. 6 quinquies część A ust. 1 konwencji przywilej zakazuje pozwanemu stwierdzenia braku zdolności rejestracyjnej zgłoszenia przynajmniej w odniesieniu do terytorium państwa członkowskiego, w którym identyczny znak unijny jest chroniony. Pozwany jako podstawę wydania decyzji wskazał jednak brak charakteru odróżniającego we Wspólnocie, a zatem również na terytorium Republiki Federalnej Niemiec: w ten sposób pozwany stwierdza nieważność rejestracji dokonanej w państwie członkowskim Unii. W takim przypadku nie wystarczy, by Urząd powołał się ogólnie na niezależność „krajowego”, a zatem również własnego, porządku prawnego, ponieważ właściciel unijnego znaku towarowego może domagać się więcej niż zwykłego traktowania wewnątrz kraju. Badanie to winno zostać dokonane więc w świetle art. 6 quinquies konwencji.
3. W odniesieniu do dowodu braku charakteru odróżniającego, Sąd stwierdził, że Urząd dopełnił ciężarowego na nim obowiązku przynajmniej w zakresie, w jakim słusznie odwołał się do ogólnego doświadczenia życiowego. Argument ogólnego doświadczenia życiowego nie może jednak stanowić argumentu posiłkowego, na który można się powołać w braku dowodów. Ponadto naruszając prawo, Sąd dokonał badania wyłącznie na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 i całkowicie pominał w tym badaniu art. 6 quinquies część B konwencji paryskiej.